

Sygn. akt IV CSK 148/21

POSTANOWIENIE

+

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Ż. L.
przeciwko M. M. i R. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 7 września 2020 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych M. M. i R. M. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 września 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący w uzasadnieniu wniosku przedstawili argumentację sprowadzającą się do ogólnej charakterystyki tej przesłanki, celu postępowania kasacyjnego, a ponadto jedynie do zarysowania naruszeń prawa przez Sąd drugiej instancji. Przytoczona argumentacja ogranicza się do stwierdzenia, że naruszenia prawa procesowego miały charakter podstawowy i w sposób jednoznaczny utrudniły prawidłową kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, uniemożliwiły dojście przez Sąd do prawdy materialnej z oczywistym pokrzywdzeniem pozwanych. Ponadto wskazano, że zasygnalizowane problemy budzą uzasadnione kontrowersje i konieczna jest ingerencja Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie, także z uwagi na rozmiar szkody w majątku pozwanych, którzy spłacili

pożyczkę, dokonując przeniesienia własności określonych pojazdów o wartości przekraczającej bądź równej kwocie pożyczki i których dodatkowo obciążył obowiązek wykonania wyroku, co w konsekwencji doprowadziło do obciążenia ich kwotą ponad 120.000 zł. Brak popełnienia wskazanych naruszeń doprowadziłby Sąd do skoncentrowania materiału dowodowego, a w konsekwencji do zupełnie odmiennej oceny dowodów i oczywiście odmiennego orzeczenia. Zdaniem skarżących, oczywiste wydaje się popełnione naruszenie prawa materialnego wskazane w zarzutach, a w niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia istnienia solidarności niewłaściwej; tylko w tym przypadku odwołali się do skonkretyzowanych przepisów prawa, tj. z art. 881 k.c. i art. 369 k.c.

Poza powyższymi przepisami skarżący nawet nie wskazali wprost innych regulacji prawnych, z którymi wiążą omawianą przesłankę przyjęcia skargi do rozpoznania. Twierdzenia przedstawiają jedynie w sposób lakoniczny ich własny pogląd na rozpoznawaną sprawę. Taki stopień ogólności uzasadnienia wniosku nie pozwala na wykazanie wadliwości orzeczenia Sądu drugiej instancji. Należy zatem przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwa nie publ.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych

i ich uzasadnienia (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, www.sn.pl, zob. także m. in.: postanowienia SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, www.sn.pl, z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, www.sn.pl, z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 207/07, nie publ., z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, www.sn.pl).

W związku z kwestionowaniem przez skarżących również postępowania dowodowego, należy też zauważyć, że ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, zaś podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Tak zaprezentowana argumentacja skarżących także nie pozwala na uznanie, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.